

ENTERRAMENT de Mn. Joan Ripoll i Rovira

Sant Hilari Sacalm, 16-2-2019

Dn 12, 1-3// Jn 14, 1-6

El dolor per la mort del nostre estimat germà, Mn. Joan Ripoll i Rovira, va més enllà dels qui som en aquest temple parroquial de Sant Hilari Sacalm: s'estén a les parròquies del nostre bisbat que ell va servir en el ministeri sacerdotal i, trencant distàncies i fronteres, arriba a Ruanda, a les diòcesis de Kigali i Kabgayi. I és que Mn. Joan Ripoll, que rebé les aigües del baptisme en aquesta parròquia, somiava sempre horitzons oberts i, de fet, es va lliurar en el seu servei sacerdotal sabent que la missió de l'Església és universal. De fet, ens ensenya el Concili Vaticà II: «El do espiritual que els preveres han rebut en l'ordenació no els prepara a una missió limitada i estreta, ans a l'amplíssima i universal de salvació "fins a l'extrem de la terra" (Ac 1,8) ... Cal, doncs, que els preveres recordin que han de portar en el cor la preocupació per totes les Esglésies. Per això, amb permís o per exhortació de l'Ordinari propi, els preveres de diòcesis més riques de vocacions s'han de manifestar de bona gana disposats a exercir llur ministeri en les zones, en les missions o en les obres que sofreixen escassetat de clerecia» (PO, 10). Aquesta crida la visqueren amb generositat molts sacerdots de la nostra diòcesi en el servei missioner a Ruanda, en països d'Amèrica, principalment Argentina, i a Europa mateix, entre els refugiats. El nostre bisbat se sent orgullós d'aquest servei que feren possible els bisbes Ramon Masnou i Josep Maria Guix, antecessors meus en el servei episcopal en la nostra diòcesi.

Avui nosaltres portem en el nostre cor tota la vida i el sacerdocí de cinquanta-cinc anys del nostre germà que ha estat cridat a la casa del Pare. Tota la seva vida ha estat un lliurament al servei dels germans per a glòria de Déu. Ell, enmig del poble que tenia encomanat, ha estat un pare, atent a les necessitats dels altres. En cada lloc va saber trobar com podia servir millor i fer el bé a tots, sense distincions. També ha estat amic dels amics, trobant temps per a trobar-se en la compartició amical i fraternal. Pertot arreu ha deixat rastre de bondat i servei, de saviesa i alegria. A ell li escauen perfectament les paraules del Senyor, per boca del profeta Daniel, que hem escoltat: *Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.*

Aquesta és la grandesa, als ulls de Déu, dels sacerdots. No cerquen l'aplaudiment dels homes ni viuen cercant els seus interessos propis. Són aquells homes presents en els pobles, servint a tots, grans o petits, especialment els malalts i ancians, amb un sol desig: que les persones puguin trobar-se amb Crist i cercant, per ell, la unitat i la pau entre tots. Aquests homes tenen un secret: han estat tocats en el seu cor per la mirada de Déu, com aquells pescadors del llac de Galilea que es van trobar amb la mirada de Jesús convidant-los a deixar-ho tot i seguir-lo. I així ho fan els nostres sacerdots: deixen els seus projectes i els seus interessos per lliurar-se del tot al

servei dels germans. Més ben dit: fan seu el projecte de Jesús, la missió salvadora de Jesús per a tota la humanitat. Els sacerdots són els qui han estat expropiats d'ells mateixos per a ser del tot de Crist i, així, ser del tot dels altres. Ben mirat, no és aquest el sentit de la vida? Perquè, ¿què en treu, una persona, de tancar-se en ella mateixa sense donar-se als altres? ¿Quin sentit pot tenir una vida que no té l'horitzó de l'amor de Déu, de la certesa de l'amor de Déu? Qui es dona de veritat, sense esperar rescabalar-se, qui té en el seu cor l'amor de Déu, aquest brillarà com els estels per sempre més. Nosaltres tenim la certesa que el nostre germà, després de la lluita de la seva vida, brilla en l'admiració del nostre cor i, per damunt de tot, brilla en el cor de Déu. Els homes tots passem. Déu resta per sempre. Qui viu en ell, en el seu cor, viu per sempre. Aquesta és l'esperança que il·lumina també els nostres cors en aquests moments del traspàs del nostre germà, Mn. Joan Ripoll.

Tornaré i us prendré a casa meva, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic, ha dit Jesús als seus deixebles, en l'hora del comiat, abans de la passió i mort. I aquestes paraules ens il·luminen en el moment de la mort de mossèn Joan. La mort no és el final de la vida per al qui creu en Jesús, en el seu amor i en la seva paraula. La mort és una porta oberta a l'esperança. Jesús, arrabassant el seu poder a la mort, ens pren a casa seva, per a viure allà on ell és. I ja sabem on és Jesús. Ell és sempre amb el Pare. Per això, la mort és la porta de l'esperança que ens obre al trobament amb el Pare; és la porta que ens duu a l'abraçada del Pare, plena d'amor i de tendresa, de misericòrdia i pietat, de vida i de llum. El Pare ens acull amb aquesta abraçada en la seva casa per sempre. Llavors ningú ja no ens podrà prendre el do de la vida eterna i de l'amor que ens omple de pau i felicitat. Aquesta és la nostra esperança. El nostre germà, Mn. Joan Ripoll, no ha mort per sempre, ha estat cridat a la vida per sempre!

Posem la nostra confiança en Déu que és Amor. El seu amor misericordiós ens acompanya sempre i en tot moment. Nosaltres tenim ben present, en aquests moments, la llarga malaltia, o el llarg temps de malalties, del nostre germà. Ell ho va viure amb paciència i amb confiança. I en el moment decisiu va assumir amb valentia el tram final, ben agraït als qui éreu al seu costat. La pregària del parenostre, avemaria i glòria, que vaig fer amb ell i per ell, per la seva banda fou seguida amb dolcesa i abandonament. Ha mort amb pau i confiança. Ha mort com havia viscut!

L'amor misericordiós de Déu tindrà la seva darrera paraula quan s'acomplirà el que hem llegit en el profeta Daniel: *La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà*. Aquesta és la nostra gran esperança, l'esperança dels cristians. La mort, la nostra enemiga, serà definitivament vençuda. I els nostres pobres cossos, que són enterrats en debilitat, seran desvetllats a la vida, participant de la glòria de Crist, que ha mort per la nostra salvació i ha ressuscitat perquè, en ell, tots tinguem la vida. Amb aquesta esperança acomiadem i enterrem el nostre germà, Mn. Joan Ripoll.

Germans, preguem, preguem per ell. Ell ara solament necessita la nostra pregària, amarada de caritat per ell i d'agraïment per tot el bé que ens ha fet. Preguem perquè el Senyor, pare d'Amor, usi de misericòrdia amb ell i el purifiqui de les taques de pecat que poguessin restar en el seu cor, a fi que ara pugui ja gaudir de la visió de Déu, en qui sempre cregué, a qui sempre estimà i en qui sempre esperà. Però també preguem per nosaltres, perquè continuem caminant en la fe. És la fe en Crist la que ens obre la porta de la victòria sobre el pecat i la mort. Ell avui ens ha tornat a dir: *Jo sóc el camí, la veritat i la vida.* Ens ho creiem de debò? Deixem que les seves paraules arribin al nostre cor per donar-li la resposta que ell espera. Ell no ens vol prendre res del que hi ha de bo en nosaltres, ell ens ho vol donar tot. Solament si creiem en ell i l'estimem de tot cor podrem fer el camí de la veritat que porta a la vida. Mn. Joan Ripoll va recórrer aquest camí i va lluitar perquè molts poguessin fer el mateix camí. Que ell ens ajudi amb la seva intercessió en la comunió dels sants.

Germans, avivem la nostra esperança en el Déu de la vida i de l'amor, el qui és, el qui era, el qui ha de venir, i viu i regna, pels segles dels segles. Amén.